

Oproep tot een veilig investeringsklimaat

Als aanhoudend gedreven partners in de recyclingketen voor luiers en incontinentieproducten, waarderen we uw inspanningen om met deze UPV meer luierr recycling in Nederland dichterbij te brengen. Om nieuwe recyclingcapaciteit te realiseren ontbreekt er echter nog iets essentieels: **Leveringszekerheid:** garanties dat nieuwe recyclingfabrieken langjarig volop kunnen draaien.

Om veilig te investeren in recyclingcapaciteit hebben wij zekerheid nodig over langlopende (ca. 10 jaar) vastgelegde leveringscontracten. Zonder deze zekerheid vooraf, blijft het risico dat onze fabrieken leeg komen te staan te groot. Dit is een onverantwoorde basis voor enige investering.

Onze gezamenlijke aanmoediging van april jl. noemde hiertoe al ketenoverleg met producenten én wettelijke drijfveren noodzakelijk. Een ‘vroeg ontwikkelingsfase’ (§2.2) verklaart ons afwachten dus echt al niet meer; één van ons realiseert al grootschalige recycling sinds 2018.

Dé investeringsdrempel is nu het ontbreken van garanties op lange termijn vollast: Wie gaat én blijft aan onze nieuwe fabrieken leveren, om veel meer grondstoffen en emissies te besparen? Uw concept-UPV mist hiervoor nog 4 heldere kaders, en tot slot een betere meetmethode:

1. **Wie:** De producentenorganisatie (PO, §3.3.4) is nog vrijblijvend. Producenten tonen nog geen enkele beweging richting een organisatie waarmee wij afspraken kunnen maken. Ondanks een verbindende oproep van Rijkswaterstaat, namen ze nog geen initiatief tot ketenoverleg en wordt ons initiatief hiertoe zelfs nu nog afgewezen. Wij blijven dus pleiten voor úw regie, over de héle keten. Dus stel de PO een deadline met harde consequenties voor producenten die niet tijdig¹ én langjarig hun volumes vastleggen.
2. **Leveren:** Gescheiden inzamelen heeft nog geen stimulans. U stelt ondanks adviezen geen inzameldoelstelling. En de rekening van duurdere aparte inzamelroutes voor gemeentes en instellingen heeft dus ook nog geen adres. Volgens uw raming van 75 kton te recyclen in 2027 (§2.5.6), moeten we ruim 3 keer zoveel scheiden als nu. Garandeert u een vergoedingsstructuur voor de reële kosten van gescheiden inzameling?
3. **Voldoende:** Onze nieuwe recyclingfabrieken dreigen straks leeg te staan. U stelt wel dat “als de recycle-doelstelling is vervuld, en de recyclingcapaciteit maximaal is benut, de overige gescheiden ingezamelde luiers en incontinentieproducten verwerkt worden op rekening van de producent” (§3.3.4). Maar u stelt ook dat die verbrandingskosten volgens onderzoek gemiddeld € 40 per ton goedkoper zijn (§7.1). Producenten kunnen dus veel besparen door minder recycling te contracteren. Mandateert u uw ILT om deze vermeden meerkosten als Last Onder Dwangsom op te leggen, als producenten toch de goedkopere verbrandingsroute kiezen?

¹ Uw beoogde inwerkingtredingsdatum 1-7-2026 kan beter naar 1-1-2026, omdat fabrieken na definitief investeringsbesluit een jaar bouwtijd hebben, zodat deze in 2027 hun hele capaciteit kunnen benutten.

4. **Op lange termijn:** Zelfs initieel gevulde fabrieken in Nederland dreigen leeg te lopen. Want net als in punt 2. voor inzamelaars, ontbreken volumegaranties voor recyclers. Als het recycle-doel een volgend jaar iets hoger is, wordt er namelijk geen nieuwe grotere fabriek bijgebouwd. Want die staat dan gedeeltelijk leeg. Naast handhaving werkt uw tekst in §3.3.4 dus pas als geldt *‘óf de recyclingcapaciteit in Nederland maximaal is benut’*. Deze maximale benutting is een aparte harde voorwaarde. Mogen recyclers dus al hun beschikbare capaciteit ook langjarig bij producenten in rekening gaan brengen? Voor hernieuwbare energieproducenten gelden al wel heel lang volumevergoedingen met prijsgaranties (MEP en SDE), ook vanwege emissiebesparingen.

Afsluitend ter bevestiging en illustratie: Ja, we investeren al in de voorbereiding van nieuwe fabrieken (§2.5.6), maar voor hoeveel en hoe groot moeten die nu definitief worden? Want de precieze recyclingdoelstelling in 2027 is in uw concept nog onduidelijk: hoeveel is die 12,5% (of toch 15%²?) van het *onbekende gewicht én samenstelling (!)* van allerlei producten op de markt?

Ook deze volumeonzekerheid maak investeringen onverantwoord. Een helderder meetmethode is dus noodzakelijk. Hierin is verantwoordelijkheid voor de directe gevolgen (en dus ook de héle inhoud) van de producten essentieel om wél mee te wegen. De organische droge stof die door recycling tot bodemverbeteraar leidt, kan de producenten tegemoetkomend dan ook meetellen.

En met heldere doelen kunnen we zeker ook jaarlijks blijven groeien. Áls deze tenminste ook jaarlijks worden geëvalueerd en bijgestuurd, in plaats van pas na 5 jaar. De luieraafvalberg *waarvan Nederland nog ca. 100 kiloton kunststoffen verbrandt*³ biedt met een steeds oudere bevolking nog decennia veel potentieel – of steeds meer schade.

Laat ons dus liever veilig investeren in recyclingcapaciteit, binnen hier genoemde veel helderder kaders. Opnieuw zien we úw uitnodiging voor de héle keten tegemoet, gericht op een gelijk speelveld met een gezonde markt en machtsbalans in de keten zoals beschreven.

Want hoewel heel mooi dat er nu een concept-UPV is: alleen met bovenstaande zetten we echte stappen. Dan blijft het niet bij babystapjes, maar geven we volwassen ons mooie land schoner en veiliger door aan vele volgende generaties.

Hoogachtend en met vriendelijke groet,

Directies van

Renewi, PreZero, ARN en Meerlanden

² Art. 3 en §2.5.5 noemen 12,5% totaal recyclelaat in 2027, maar in B. art. 3 op p.23 staat in 2027 toch 15%.

³ [Rapport Aanwezigheid kunststoffen in brandbaar afval](#), RHDHV (2024), p. 47 stelt dat Nederland jaarlijks nog 98 kiloton kunststoffen uit luiers verbrandt. 5-10 kiloton daarvan recylen is dus een heel klein begin.